

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ.

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ.

ΕΤΗΣΙΑ.
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Δια τὸ ἰστωρικὸν δρ. 12
Δια τὸ ἱστορικὸν • 15

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Παναγῆ καὶ ἐκδίδεται ἐκ τῆς ἐπιτροπῆς διὰ τοῦ ἰδιοκινήτου τυπογραφείου ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς. Τιμὴ καταχωρίσεως ἑγγε-
λιῶν λαπτ. 15 ὁ στίχος.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

ΑΙ ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Παρά τοις Κ. Κ. Διδασκαλείς καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.

Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Κ. Κ. Ἑλληνικ. Πρεσβείοις καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρόποις τοῦ ἐκδότητος.

Ἐκδίδεται τετράκις τοῦ μηνός.

Οὐκ οἶ πολλὰ, ἀλλ' οἶ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἶσι σπουδαῖοι.

(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

Ἐὰν ἦς φιλομαθής, εὖ καὶ πολυμαθής (ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ).

Περὶ Σουηδικῆς Γυμναστικῆς.

ὑπὸ Π. Γ. Κυριακοῦ Ἴατροῦ.

Ὅτε, βεβρυμένοι ἀπὸ τῆς αὐχμῆς καὶ τοῦ ἀφειδῶς ἐπι-
πισσομένου κορμινοῦ ὑπὸ τοῦ ἀγαπητοῦ ἐν τῇ πόλει τῆς
Παλλάδος ἀνέμου, στρέφομεν τὰ νῶτα πρὸς τὴν θορυβώδη
καὶ ἀεικίνητον πρωτεύουσαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ ἄκον-
τες πολλάκις τρεπόμεθα πρὸς ἀνατολὰς, ἐνθα ξηρὸς καὶ ἀναυ-
δος ὁ Ἰλισσὸς, ῥύαξ ἤδη μόλις τροχαλίζων ἐπὶ τῶν χαλίκων,
ἀντὶ τοῦ ἄλλοτε καλλιῤῥόου ποταμοῦ, τοῦ βραθυκίους ἔχον-
τος τὰς ὄχθας, τοῦ θαμιζομένου ὑπὸ ὀμίλου φιλοσόφων, τοῦ
μάρτυρος τῶν ὑψηλῶν φιλοσοφικῶν συζητήσεων, οὗς τὸ ρεῦ-
μά του δὲν ἠδυνήθη μετὰ τοῦ χρόνου νὰ παρασύρῃ, τῆς κο-
λυμβήθρος ἐν ἧ ἔβαπτιζετο τὸ ἄνθος τῆς Ἑλληνίδος νεολαίας
διὰ νὰ ἀγνισθῇ ἀπὸ τοῦ ῥύπου τῶν δημωδῶν προλήψεων, τοῦ
ἀρχαίου τούτου Ἰσραήλου, ἐν ᾧ λουόμενοι οἱ παῖδες καθίστων
τὰ μὲν σώματα αὐτῶν ὑγιᾶ καὶ εὖρωστα, τὴν δὲ ψυχὴν ἀν-
δρωδῆ, ὅπως ἐπιτυχέστερον ὑπηρετήσωσι τὴν πατρίδα, ἀνα-
μνησκόμεθα τότε καὶ τοῦ Λυκείου τοῦ μεγαλοπρεποῦς καὶ
τῶν στοῶν του καὶ τοῦ Γυμνασίου, καὶ ἡ φαντασία ἡμῶν ἐπὶ
μᾶλλον καὶ μᾶλλον θερμαινόμενη καὶ ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἀπεικονί-
ζει στρατιὰν ὄλην πίδων καλλιπαρειῶν, καὶ γυμνασίαρχον
ἐπιτηροῦντα τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις, καὶ ἄρχοντας ἐκ τῆς
πόλεως ἐστῶτας ἐπιτηρητὰς τῶν τῆς πόλεως παραγγελιῶν,
καὶ ὁ νοῦς ἡμῶν τότε ἀνατρέχων αἰῶνας ἐπὶ αἰῶνων καὶ ἀνα-
γόμενος εἰς διαχιλιετὴ ἀπόστασιν βυθίζεται εἰς τὸ ἐνδοξον
τοῦ ἔθνους παρελθόν καὶ ἀναπτεροῦται καὶ μεγαλαυχεῖ καὶ
καλὸν προοιωνίζεται διὰ τὸ μέλλον. Ὅτε δὲ ἀπὸ τῆς τερπνο-
τάτης ταύτης εἰκόνας ὁ νοῦς κορσεθεὶς ἐπάνεισιν ἐπὶ τὸ πα-
ρὸν καὶ ὁ ὀφθαλμὸς στραφεὶ ἐπὶ τὴν ἐρήμωσιν τῶν ἀγίων ἐ-
κεινῶν χώρων, ἀφ' ὧν στρατιὰ ἡμιθέων ἀναπῆδησασα ἐδόξασε
τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, καὶ τὸ πᾶν ἐξαλειφθῆ καὶ φιλοσοφικὸς
τρίβων καὶ ἄρχοντες καὶ γυμνασίαρχοι καὶ τῶν παιδῶν ἡ
στρατιὰ καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐνδαιτηματα καὶ ξηρὸν διαβῶ-
μεν τὸν ἀγαπητὸν Ἰλισσὸν, μηδὲ θάμνον παρὰ τὰς ὄχθας φυό-
μενον εὖρομεν, ἄλγος δεινὸν πιέζει τὸ στῆθος καὶ λυγμὸς πι-
γῆρος, κεκυφότες δὲ καὶ τεθλιμμένοι ἀναστρέφομεν οἴκαδε,
βυρὸν εἰσκομίζοντες φόρτον ἐκ τῆς ἀντιθέσεως τῶν ἀναμνή-
σεων καὶ τοῦ πραγματικοῦ.

Γενέτετρα ἡ Ἑλλὰς πικρὸς ὑψηλοῦ καὶ ὠραιοῦ εἶπετο νὰ
ἐπιδιώκῃ ψυχὴν γενναίαν καὶ μεγαλοπράγμονα ἐν σώματι ὑ-
γιεῖ καὶ ἀνδρωδῆ· κατάρθου δὲ τοῦτο οὐ μόνον δι' ὑψηλῆς φι-
λοσόφου διδασκαλίας, ἀλλ' ἐπιβρώνουσα διὰ συνεχοῦς καὶ ἐ-
πιπόνου ἀσκήσεως τὰ σώματα τῶν νέων, δίδουσα τύπον καλ-
λοντῆς ἀπαραμίλλου εἰς τοὺς καλλιτέχνας τῆς, οἵτινες, ἐμφυ-
χοῦντες διὰ τῆς μεγαλοφυΐας τῶν τὴν ὕλην, ἐξωποιοῦν τὸν
ἄψυχον λίθον, μεταπλάττοντες θεοὺς ἀπὸ πρωτότυπα ἀν-
θρώπων.

Ἄλλ' ἡ γυμνασία αὕτη τοῦ σώματος ποικιλοτρόπως ἐνεργου-
μένη, εἰ καὶ τεινύουσα πρὸς τὸν ῥηθέντα ὑψηλὸν σκοπὸν, νὰ
ὑπηρετήσῃ τὴν πολιτείαν ἐν πολέμῳ μᾶλλον, πολλῶ ἀπέχειν,
ἐὰν θέλωμεν νὰ ὤμεν ἀληθεῖς, τοῦ σκοποῦ δὲν ἐπιδιώκει καὶ
πρὸς δὲν ἐπιτυχῶς πολλάκις ἐρικνεῖται νῦν ἡ Σουηδικὴ Γυμνα-

στική· διότι ἐκεῖ μὲν κινήσεις τῶν ἐκουσίων καλουμένων μυῶν
συνεχῶς ἐπαναληφθόμεναι καθίστων τούτους ἰσχυροτέρους,
εὐστροφότερους, ἀλλ' οἱ ἕτεροι, οἱ ἀκούσιοι, ἔμενον εἰς τὴν φυ-
σικὴν αὐτῶν τάξιν ἀδρανεῖς καὶ ὡς εἶπειν ἀπαθεῖς ἐκ τῆς ἀ-
σκήσεως. Καὶ ἐχρῶντο μὲν οἱ ἀρχαῖοι τῇ γυμναστικῇ ὡς
ἀκέσματι κατὰ νόσον, ἀλλὰ τοῦτο τυχαίως μόνον ἐπετυγ-
χάνετο· διότι ἡ θεραπεία ἀτάκτως ἐξετελείετο, ὡς τῆς ἀρχαίας
γυμναστικῆς μόνον ἐπὶ τοῦ φυσικῶν νόμων καὶ ἰδίως τῶν νό-
μων τοῦ μοχλοῦ τεθεμελιωμένης. Ἄλλ' ἡ ἀπαίτησις καὶ βάσις
τῆς νεωτέρας γυμναστικῆς εἶναι ὅλως διάφορος, διὸ καὶ τὰ
ἀποτελέσματα εὐαρεστότερα καὶ ἀσφαλέστερα· αὕτη ἔχει βί-
σιν τὴν ἀκριβῆ σπουδὴν τῆς ἀνατομίας καὶ φυσιολογίας τοῦ
ἀνθρωπίνου σώματος, καὶ ἰδίως τῶν μυῶν καὶ τῶν νεύρων, διὰ
ταύτην ἐξεῦρεν ἀρμόδια μέσα διὰ νὰ ἐπιδρῷ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀδρα-
νοῦς τῶν ἀρχαίων, καὶ οὕτω νὰ ἰῶνται αἱ εἰς τὸν κύκλον αὐ-
τῆς περικλειόμεναι ἀσθένειαι.

Εὐμοιρήσαντες κατὰ τὴν ἐν Βερολίνῳ ἡμῶν πρὸς ἐκμάθησιν
τῆς ἱατρικῆς διατριβὴν, οὐχὶ νὰ ἐπισκεφθῶμεν ἀπλῶς κατα-
στήματα τῆς νέας Σουηδικῆς Γυμναστικῆς, ἀλλὰ νὰ παιδευ-
θῶμεν τρίμηνον παιδείου ὑπὸ τοῦ καλλιτέρου διευθυντοῦ τοῦ
ἐκεῖ καταστήματος, θέλωμεν, οὐχὶ χάριν τέρψεως, ἀλλὰ καὶ ὠ-
φελείας, ἐκθέσει ἐπιτόμως τὴν ἱστορίαν τοῦ νέου τούτου κλά-
δου τῆς ἡς ἐπαγγελοῦμεθα ἐπιστήμη.

Ἐρρίκος Λίγγ Σουηδὸς, γεννηθεὶς τῷ 1776 ἐν Στοκχόλμῃ,
ἐστὶν ὁ ἐφευρέτης καὶ θεμελιωτὴς τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος Γυμνα-
στικῆς· οὗτος μέχρι τοῦ 1813 ἦτο καθηγητὴς τῆς Σπαθα-
σίας ἐν τῷ ἐπαρχίῳ, τότε παραιτήσας τὸ ἐκυτοῦ ἐπάγγελμα
μετέβη εἰς Στοκχόλμην καὶ ἐπὶ τετραετίαν ἐπεδόθη εἰς ἐπί-
μονον σπουδὴν τῆς ἱατρικῆς· πρῶτος δὲ οὗτος συνέλαβε τὴν
εὐτυχῆ ἰδέαν, ὅτι τῇ θελήσει τοῦ ἀσθενοῦς καὶ συνδρομῇ ἐνός
προγυμναστοῦ δυνάμεθα νὰ προκλέσωμεν διὰ σκοπίμων κινή-
σεων ἐιέρας ὠρισμένας καὶ ἀρμοδίους, πηλητικὰς καλουμένας·
πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐγένετο ἀρχηγὸς νέου συστήματος
θεραπευτικῆς, ὅπερ κατ' ἀρχὰς ὑπὸ πολλῶν ἐπολεμήθη, διὰ τε
τὸ νεοφανές καὶ διὰ τὴν ἐκβασίαν του εἰς τὰς θεραπευόμενας
ἀσθενείας, ὡς ἐκεῖνος διετεινετο. Διὰ τῆς ἐπιμονῆς του ὅμως
ὁ Λίγγ κατάρθωσε νὰ συστηθῇ δαπάνη τῆς κυβερνήσεως με-
γαλοπρεπῆς κατὰστήματι, ὅπερ τὰ μέγιστα συνέτεινεν εἰς τὴν
ἐξάπλωσιν τοῦ συστήματος του.

Ὁ Λίγγ, ταπεινὸς καὶ μεταξὺ τῶν καλλιτέρων ποιητῶν
τῆς Σουηδίας, ἦτο ἀνὴρ μεγαλοφυΐας καὶ χαρμηλὸς σταθεροῦ.
Πρῶτη τοῦ συστήματος του διείρεσις ἦτο παιδαγωγικὴ, στρα-
τιωτικὴ, καὶ παθολογικὴ γυμναστικὴ, ἀλλ' οἱ μαθηταὶ του, καὶ
ἰδίως οἱ διεπρέποντες εἰσέτι Ron, Brantig καὶ Georgi, ἐμακρύν-
θησαν ταύτης, ὡς μὴ δυνηθέντες κατὰ τοὺς ἀνατομικοὺς καὶ
φυσιολογικοὺς νόμους νὰ συστηματοποιήσωσιν ἕκαστον τμήμα.

Τὸ σύστημα τοῦ Σουηδοῦ Λίγγ καὶ τῶν ὁπαδῶν του Georgi,
Ron καὶ Brantig, δὲν ἐννοεῖ τὴν γυμναστικὴν (ὡς ἐρέθη ἤδη)
ὅπως οἱ ἀρχαῖοι, τιθέμενοι μόνον ὡς βᾶσιν τῆς διδασκαλίας
τοὺς νόμους τοῦ μοχλοῦ, ἀλλὰ τὴν τεχνητὴν καὶ μηχανικὴν
ἐνεργηκότητα ἔλων τῶν κινήτικῶν ὀργάνων τοῦ ἀνθρωπίνου
σώματος κατὰ τοὺς νόμους τοῦ νευρικοῦ καὶ μυϊκοῦ συστήμα-
τος· ὥστε δὲν περιγράφεται ἐπὶ τῶν ἐκουσίων συστατικῶν

ίνων, αλλά κα' επί των άκουσίων συστατικών, τούτων επί των όργανικών λεγομένων μυών, των τενόντων και των κυψελών αυτών.

Τό θεραπευτικόν μέρος της νέας ταύτης γυμναστικής εκτείνεται ιδίως επί των χρονίων νοσημάτων, λέγομεν ιδίως, διότι και επί των όξέων πολλοί των σημερινών ιατρών εν Γερμανίη την μεταχειρίζονται. Τα κυρίως όμως νοσήματα, άτινα θεραπεύονται δι' αυτής, είναι ή ραχίτις, αι άγκυλώσεις, όλοι σχεδόν αι δυσμορφίαι του ανθρωπίνου σώματος, αι παραλύσεις των νεύρων και το pectus carinatum· γνωστόν δε ότι τα νοσήματα ταύτα πρότερον διά της τενοτομίας και των πολυπληθών όρθοπεδικών μηχανημάτων έβελτιούτο· πολλά εύτυχ ή άποτέλεσματα παρατηρήσαμεν και ήμεεις κατά την τρίτην τον φοίτησίν μας εν τώ υπό του K. Neumann διευθυνομένω γυμναστήριω, κάλλιον ήμών διαβεβαιώσαν αι των ήμετέρων σεβαστών καθηγητών K.K. Λεγγσθεκίου και Βομβεργίου πατρήσεσι· Id. Commentatio de contractura et angliasi genu novam methodo violenta. Berolini 1834.

Τά στενά όρια της συντόμου ταύτης διατριβής, σκοπούσης να σχεδιογραφήσθαι άπλως, ουχί δε και να περιγράψη εν πλάτει, τα κατά τό νέον τούτο σύστημα της θεραπευτικής, δεν επέτρεψουσιν λειτομερή έκθεσιν του τύπου των καταστημάτων και τού έσωτερικού αυτών διακόσμου και του τρόπου της γυμνασίας· των περιέργων μόνον χάριν, σημειώμεν ότι είσι καταστήματα λαμπρότατα εν εκλειστέμεναις θέσεσιν άνευγηγερμένα, περιθωσμένα υπό κήπων και αύλων, και έχοντα αιώσους ιδίας διά τους άνδρας, τάς γυναίκας και τους παιδιάς έκάτερου των φύλων, περικόμψως κεκοσμημένας υπό κάλλιτέχνων γυμναστών, μηχανικών τραπέζων ποικίλων, ήπων, αιώρων κ. τ. λ. έφ' ών άνακκλίνονται ή προσδέονται διά τελαμώνων έξ ελαστικού κόμους οι νοσούντες, άρ' ού πρώτων εξετασθέντες υπό του διευθυντού (όστις πάντοτε έστιν ιατρός) λαμβάνουσιν συνταγήν, διά συμβολικών και άκαταλήπτων χαρακτήρων γεγραμμένην, ήν παραδίδουσιν προς έκτέλεσιν τω γυμναστή, εκτελούντι αυτήν επί του ιδίου αυτών σώματος διά πολυτρόπων παθητικών και ενεργητικών κινήσεων, όπως ή τε διάγνωσις και ή θεραπεία τό καλύτεσι.

Η Σουηδική γυμναστική, δένδρον νεοφυές, αληθώς δεν μετεπτυχθη μιν γενικώς εν άπάσει της Ευρώπης ταίς χώραις, έπολιτογραφηθη όμως υπό των πλείστον μεγαλοπόλεων του γνωστού κόσμου· ούτω πρό 6 ετών ο Ron έσύτησε διαπάνας Αυτοκρατορικαίς λαμπρόν γυμναστήριον εν Πετρούπολει, ο Georgi πρό 4 ετών έτερον εν Λονδίνω, ο Brantig μένει εις Στοκχόλμην ως διευθυντής του παλαιού Γυμναστηρίου, ο δε υίός του περιφώνου Αίγγυ του έφευρετού, διευθύνει ιδιωτικόν εν Βερολίνω κατάστημα. Μεθ' ήμών έγυμνάζοντο και 2 Αμερικανοί, ώστε και εν τώ νέω κόσμω θέλει μεταφτυεσθ ή επιτυχώς και αύξηθη.

Η Πρωσική Κυβέρνησις πρώτη των Γερμανικών, άναγνωρίσασα την αξίαν και τό ωφέλιμον της νέας ταύτης γυμναστικής εις την πάσχουσαν ανθρωπότητα, απέστειλε δύο των πρακτικών αυτής ιατρών του Βερολίνου, τους K.K. Neumann και Elenburg, οτινες διετίχον διατριψάντες παρά τω διευθυντή του εν Στοκχόλμη καταστήματος K. Brantig έξέμεχρον έντελώς την μέθοδον και επανιώντες εις Βερολίνον συνεστήσαντο τώ 1853 δύο γυμναστήρια ταύτης Σουηδικής Γυμναστικής, μεταφύευσαντες εν τή ιδία αυτών πατρίδι τό κάλλιάρηρον τούτο δένδρον της Αρχτου.

Και τοιαύτη μιν η Σουδική γυμναστική εν τε Βερολίνω και άλλαχοι της σοφής Γερμανίας εισαχθείσα, εν δε τή Ελλάδι· μητρίδι της γυμναστικής ένθα και νυν θεώνται μεγαλοπρεπή έρείπια του γυμνασίου Ανδριανού του αυτοκράτορος, άναμιμνήσκοντα λυπρήν μιν εποχήν της Ελλάδος, αλλά και ύψηλόν προς τα καλά αίσθημα του μεγαλεπήθου έκείνου αυτοκράτορος, μηδεν γυμναστικής κατάστημα τακτικόν έτι συνετέλεσθη.

Τέκνα της κάλλιτέχνου Ελλάδος διασπαρέντα ένθα φωτίζει ο ήλιος, και τιμόντα διά των φιλογενών αυτών αίσθημάτων την ιδίαν πατρίδα, φιλοτιμούνται νυν τίς πλείοτερα να καταβάλλη, και τίς ευπρεπέστερον να την διακοσμήσθ, ως τον λαβόντα μιν όβολόν και τέλματα άποδίδοντα τέκνον.

Ούτως ο μιν, κοινοτέρως επιθυμών να καταστήσθ τας ύψηλως μαθηματικές αληθείας, και άπό των επιγείων προς τον διάσετον ούρκανόν του ύψιστου να άρη βουλόμενος την διάνοιαν, επί του πάγου των Νυμφών πήγνυσι κάλλιτέχων οικολογήμα, επιδεξιώς συγκεκρισημένον δι' άριστων μηχανημάτων, ένθα κατοπτεύονται και καταμετρούνται αι άποστάσεις των ούρανίων σωμάτων, και οι όρόμοι και αι τροχίαι και πάν το πλανητικόν ήμών σύστημα, και πανδοκίαν συνιστά πνευματικήν διά συστάσεως Ακαδημίας, ύποσχόμενης, δι' άφειδούς έαπάνης του ύλικού του πλούτου, πλούτον πνευματικών έτερος, τό έτερον ήμεις, τό άσθενέστερον, τού γένους να διαπλάσθ άρσεκόμενος, όπως καταρτίσθ διά των μητέρων κάλλιτεχνών των νέων Ελληνίδων Μουσών· άλλος δε τις, καρτερός μαχητής της έλευθερίας και γενναίος πρόμαχος της πατρίδος άγωνας συνιστά Όλυμπιακούς προς άμιλλαν και προαγωγήν της Ελληνικής φυλής· άπαντες δε τείνουσι προς άνύψωσιν του έθνους εις την αρχαίαν εύκλειαν, μαστιγούντες ούτως τους επιχαίροντας εις την σμικρότητα του έθνους και άπελπισμένους διά τό μέλλον, άποδεικνύοντες δε διά της φιλοπατρίας των ταύτης, ότι και νυν έτι η Ελλάς κέκτηται τέκνων αξίων των ενδόξων αυτής προγόνων.

Ευελπιζόμεθα, ότι αγαθόν τι εκ των αγαπητών τούτων τέκνων της Ελλάδος θείει φιλοτιμηθή ν' άποθανάτισθ τό όνομά του διά της άνεγέρσεως πλήρους γυμνασίου, δυναμένου να καταρτίσθ κελους άγωνιστάς των Όλυμπείων, περιλαμβάνοντος συνάμα και την Σουηδικήν γυμναστικήν, έξ ης ήώμενοι οι νοσούντες θέλουσιν καταστει και ούτοι ωφέλιμοι τή πατρίδι, εύλογούντες έσαι τό όνομα του εύεργέτου Ιδρυτού

Η Μυθιστορία παρά ταις αρχαίαις.

Η μυθιστορία, ως και πᾶσα γνῶσις, εκ της Ανατολής την αρχήν ειληψε, καθόσον, παραλειπομένων τιῶν θαυμασίων διηγήσεων οὐκ εὐαριθμῶν ἐν τοῖς Ἀραβικοῖς καὶ ἄλλων ἐθνῶν βιβλίοις, οἱ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων μυστηριώδεις μῦθοι διατεφύλληνται, ἀσπαστοὶ γενόμενοι τοῖς εὐρύσει τῶν Ἑλλήνων, ὡς τινες ἐκείσε πρὸς μάθῃσιν μετέβαινον, ἐν τῷ οἱ Αἰγυπτιακοὶ μῦθοι καθ' αὐτοὺς διὰ Περσίας καὶ Ἰωνίας ἤρχοντο, τοῖς τῶν δύο ἐθνῶν συναναμιγνύμενοι.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀψῶμεθα ταύτης τῆς σειρᾶς, ἀρξώμεθα ἀπὸ τῆς Ἀραβίας, ἧτις ἐπιμνησμένη τῇ Περσίᾳ ἐξώρυσεν ἐξαιρέτου γονιμότητος μεταλλεῖον. Οὐδὲν ἔγραψαν μὴ επικρατούντος τοῦ θαυμασίου τοσαῦτα δὲ, εἰς ὧν τὴν ἐξερευνησιν οὐδ' ἂν σύμπερ ἀνθρώπου βίος ἐξαρκίσειε. Σημειώσωμεν δὲ μόνον, ἐν μυριάσι μῦθων ὑπὸ τὴν σκηπὴν γεγενημένων, ἀλλ' ἤδη λίαν ἀπρηξαιωμένων, τὴν τοῦ Αἰ τοῦ τοῦ Γοκδάν ἱστορίαν, ἣν τινες ἱσχυρίζονται εἶναι τοῦ Ἀβιτέννα (d' Avicenne), ἀλλ' ὁ Ποκκόκος ἀποδίδωσιν εἰς Ἀβου'αχφάρ. Ὁ δὲ σοφὸς Ἀγγλος, οὗ εἰς τὴν λατινικὴν μετενεργῶν, ἐπέγραψεν αὐτὴν αὐτοδιδάκτου φιλόσοφον, σχολαστικῶς ἐνησηνάσας τὸ ἀντικείμενον. Ὁ τοῦ μυθιστορηματος ἥρωας, μεμονωμένος, ὡς ὁ Ῥοδιώνων, ἐν νηπύ ερήμῳ, ἐξευρίσκειται πάσας τὰς γνώσεις τῆς σοφίας καὶ ἀρετῆς, ὡπερ ὁ τοῦ Δανιὴλ Φόη μηχανάται πάντας τοὺς τοῦ τοῦ πόρους. Ἰσως δ' ἡ ιδέα τοῦ Αἰ ἐλήθη ἐκ τοῦ βίου τοῦ Ἰωσαφάτ· ἀλλὰ τὸ μέγιστόν ἐστιν, ὅτι ἡ ιδέα τοῦ Κροσῆ, τοῦ ὕλικῷ αὐτοδιδάκτου, εἴληπται ἐκ τοῦ ἠθικοῦ καὶ διανοητικοῦ αὐτοδιδάκτου, πλὴν ὅτι ὁ Ἀγγλος συγγραφεὺς συνετάξε θαυμάσιον σύγγραμμα ἐξ ἀφορμῆς ἐξαιρέτου, ἐμπνευσθεῖσας ὡμῶς ἐξ ἀφορμῆς ἀδυνατοῦ (ἢ καὶ τῆς εἴπη παραλόγου), πλὴ λογισμένου τοῦ βεμβασμοῦ τοῦ Ἀραβος συγγραφεύς, πλάττοντος ὅτι ἡ γῆ γονιμοποιήθησα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐγέννησε τὸν Αἰν, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ υἱὸν τοῦ Γοκδάν ἀποκαλεῖ.

Ἐπιλεγόμεν δὲ περὶ τῶν Ἀράβων, ὅτι, ὡς ἤθῃ σημειώθη ὑπὸ τινων, ὁ μανιῶδης Ῥολάνδος (Il Furioso Onlando) ὀφείλει αὐτοῖς τὰ θερμότερα τῶν αὐτοῦ ἐπισημοδίων· καὶ ὅτι ἐνταῦθα ἀνευρετοῖ οἱ ἐπαγωγώτεροι τῶν Λαρονταίνων μῦθων· καὶ ἡ πρώτη ὄρχη τοῦ Γεωργίου Δανιδίου (George Dandiu) καὶ τοῦ παρά γνῶμον ἱατροῦ (le médecin malgré lui) ὁμοίως ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐστίν.

Νῦν δ' εἰς Πέρσας ἐπάνημεν. Ἀπὸ τῶν μυθῶδων διηγημάτων τοῦ Ζοροάστρου, συγχρόνου τῷ Κύρῳ, μεθ' ὃν ταχέως ἐγένετο ἡ ὑπὸ Κκαμβύσου κατὰκτησις τῆς Αἰγύπτου, ἡ τοῦ λαοῦ τούτου φαντασίαι οὐδέποτε ἐπέλιπε· διότι οἱ Πέρσαι ἔχουσιν ἱστορικὰ μυθιστορήματα, ὡς οἱ Ἀραβες, εἰς ἃ προσεκὼλ' ἤθησαν πολλάκις τὰ τῶν πρώτων συγγράμματα. Οὕτως ἐγένετο εἰς τὸν Ῥουστάν, ἐν τῶν περιήρων βιβλίων τῶν ἱπποτῶν τῆς Ἀνατολῆς, καὶ εἰς τὰς χιλιάς καὶ μίαν ὕκτας, σύγγραμμα καὶ ἄλλως πλείστου λόγου ἄξιον, καθόσον εἰς τούτο ἀποδοτέον τὰς χιλιάς καὶ μίαν ἡμέρας, ἀμυρῶν τοῦ πρωτοτύπου ἀντίτυπον.

Ἐνταῦθα τοῦ λόγου γενόμενοι, συμπληρώσωμεν τὰ κατά τὴν Ἀνατολήν διὰ βρυσχέων ἐπὶ τῶν Ἰνδῶν καὶ Σινῶν ἐχόντων ὠσαύτως τοὺς ἰδίους μύθους. Οἱ τε Ἰνδοὶ καὶ οἱ Σίνοι ἀφιστάσι πολλὴ τῆς φιλολογικῆς σειρᾶς, εἰ καὶ ἐν πολλοῖς τὴν ἀρχὴν ἐμμήσαντο τοὺς Ἑλλήνας, καὶ μεταξὺ ἄλλων τὸν Πυθαγόραν· ἔχουσι δὲ πρὸς τούτοις καὶ τὸν ἑαυτῶν Λόκμαν, ὃν ταυτίξουσι τῷ Αἰσώπῳ, ἐφ' ὅσον ἂν μὴ συναναμιγνύουσι αὐτούς. Τοιαύτη δὲ φαίνεται ἡ Ἰνδία εἰς τὰς ἱεράς αὐτῆς ἱστορίας, καὶ τοιαύτην ἐκφάνουσι αὐτὴν αἰ τε ἄλλαι αὐτῆς ἱστορίαι καὶ μῦθοι, καὶ τὰ ἀπέραντα αὐτῶν ποιήματα, οὐδὲν ἄλλο πλὴν ἢ τὸνομα ἔχοντα, αἰ ἐποποιεῖται ἐκείναι, ὧν ἡ φυσιογνωμία οὐδὲν πρὸς ὅτι γινώσκουσι ἔχει τό κοῖνον.

Ἀπὸ δὲ τῶν ἀρχαίων Περσῶν, ὅθεν παρέκδραξεν ἁπελάνησεν ἡμᾶς, εἰς Ἰωνίαν μεταβαίνουσι, δεξιαιτέρως μετὰ τῆς δουλείας καὶ τὴν εἰς τὰς διηγήσεις ταύτην κλίσιν τῶν Περσῶν, τὰς μὲν παρ' αὐτοῖς τὴν ἀρχὴν σχοῦσας, τὰς δ' ἐν Αἰγύπτῳ, ὅτε ἔχειροῦντο αὐτὴν, ὡς εἶδομεν, ὡπερ ἡ κατὰκτησις ἐκόμισεν ὀλίγω ὕστερον ἐξ Ἀσίας τῆς ἐλάσσουσας εἰς Ελλάδα.

Ἡ Ἰωνία ἐστὶ μήτηρ τῶν Μιλησιακῶν μῦθων, ὑπὲρ πάντας τοὺς ἀρχαίους περιεσῆταν, τοὺς Κυπριακοὺς, Βαβυλωνιακοὺς, Συβαριτικοὺς καὶ λοιποὺς, ὧν οἱ τελευταῖοι εἰσιν ἄσμενοι ἀπομιμήσεις τῶν Μιλησιακῶν, ὁμοιοῦσιν τῇ ἀποκίᾳ, ἐφ' ἣ ἤσχυθη ἂν ἡ μητρόπολις.

Τῶν δὲ Μιλησιακῶν μῦθων ὑπολείπεται ἑνὸς μῆτι, τὸ τοῦ Μιλησίου Ἀριστείδου, πρωτεύοντος συγγραφέως τούτων τῶν διηγήσεων, ὃν μεθρημῆνευσε Σισέννας ὁ ἱστορικὸς Ῥωμαῖος, κατὰ τοὺς αὐτοὺς τῷ Σύλλῳ γενόμενος χρόνος, ἔτι δὲ πρὸς τούτοις καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ χρυσοῦ Ὀνου, ἐκτὸς τοῦ ἔλου βιβλίου τοῦ Ἀπουλαίου, ὅπερ πάλιν παρακατιόντες ὀψόμεθα, δυναμένη ἵνα παράσχῃ ιδέαν τινὰ τοῦ εἶδους τούτου, εἰμὴ Περσῆν οἱ Νικηεὺς περιέχει πλείονας ἔτι μιλησιακοὺς μύθους.

Οἱ δὲ μῦθοι οὗτοι εἰσιν οἱ πρώτοι τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Ῥωμαϊκῶν, συνεσταγμένον σημειωσίμως ὑπὸ συγγραφέων, οτινες, εἰ καὶ ἔγραψαν κατὰ ταύτην ἢ ἐκείνην τῶν γλωσσῶν, οὔτε εἰς τὴν κυρίως ἀνήκουσι Ελλάδα, οὔτε εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀλλ' εἰς πόλεις Ἀσιατικᾶς. Οὕτω δὲ Κλέαρχος ὁ ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας, ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, συγγραφεὺς τῶν Ἑρωτικῶν μὴ σωζομένων, πρώτος ἐστὶ τῶν Ἑλλήνων γνωστός γράψας ἐν τούτῳ τῷ εἶδει. Ἰάμβλιχος συγγραφεὺς τῶν Βαβυλωνιακῶν (τῶν κατὰ Ῥοδάνην καὶ Σίμωνα), ἐκ γονέων Σύρων, ἀνατραφεὶς ἐν Βαβυλῶνι· Ἡλιόδωρος ὁ τῶν Αἰθιοπικῶν (τῶν κατὰ Θεαγένη καὶ Χαρίκλειαν), τῇ τοῦ Ῥακίνου νεότητι προσφίλους βιβλίω, γεννηθεὶς ἐν Ἐμέσῃ τῆς Φοινίκης· Λουκιανὸς ἐκ Σαμοσάτων τῆς Συρίας, ὅς, πλὴν ἄλλων μικρῶν ἱστοριῶν, ἔγραψε Λουκίου Μεταμώρφωσιν, κατὰ μίμησιν Λουκίου ἐκ Πατρῶν, ὁμοίαν τῇ τοῦ Ἀπουλαίου, ἧτις ἐστὶν ἔτι ὁ μῦθος τοῦ Λουκίου, ἐπιτηθεῖσα μὲν ὑπ' ἐκείνου, ὑπὸ δὲ τούτου ἐπαυξηθεῖσα. Ἀπουλαῖος, γεννηθεὶς ἐν Μανδαύρῃ τῆς Ἀφρικῆς· Ἀχιλλεὺς Ἰάτιος, συγγραφεὺς τῶν κατὰ Κλειτορῶντα καὶ Λευκιππῆν, Ἀλεξανδρεὺς. Τῶν δὲ τριῶν Ἐσφορῶντων, ὑπὲρ οὐς ἐκλάμπει ὁ τέταρτος ἡ μάλιστον ὁ πρώτος, ὁ μελίβρυτος καὶ ἀρμονικὸς συγγραφεὺς τῆς Κύρου παιδείας (τοῦ Τηλέμαχου τῶν ἀρχαίων), ὁ μὲν Βαβυλωνιακὸν συγγράμμα, ὡς ὁ Ἰάμβλιχος, ἦν Ἀντιοχεύς, ὁ δὲ τὰ Κυπριακὰ (τὰ κατὰ Κωρίαν, Μόρραν καὶ Ἀδωνν), Κύπριος, ὁ δὲ τὰ Ἑφρασιακὰ (τὰ κατ' Ἀβροκόμην καὶ Ἀνθίαν), Ἐφρασίος· τελευταῖον δὲ ὁ μύθους ἐρωτικούς συγγράψας Ἀμέλιος καὶ οὗτός ἐστιν ἐκ Συρίας.

Ἐντεῦθεν δὴλον γίνεται, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ μυθιστορία οὐδὲν ἧως ἀνήκει τῇ Ελλάδι, ἀλλὰ τῇ Ἀσίᾳ, καὶ ἰδίως τῇ Συρίᾳ, χωρὶς μυστηριῶδων λατρείων καὶ γοητείων, ὡς μετῆνευγεν εἰς

Θεσσαλίαν τῇ Συρίᾳ, εἰς ἣν ἡ Λατινικὴ μυθιστορία ἐπανέρχεται διὰ τῆς Ἀφρικῆς.

Προστιθέντες δ' ἐν τέλει τοῖς εἰρημένους Ἀντώνιον Διογένη τὸν τὰ Βαβυλωνιακὰ (τὰ κατὰ Δέρκυλλον καὶ Δεινίαν), ἢ ἄλλως, περὶ ἀπίστων πραγμάτων τῆς Θούλης γράψαντα, Χαρίτων τὸν κατὰ Χαίρεάν καὶ Καλλιρόβην, καὶ τὸν τὰ κατὰ Δάφνην καὶ Χλόην γράψαντα Λόγγον, ὅς πάντων διήνευγεν, ἔχουσι πᾶσαν τὴν σειρὰν τῶν τῆς ἀρχαιότητος γνωστῶν μυθιστοριογράφων, οὗς τις δύναται ἵνα κατακλείσθ διὰ Προδρόμου τοῦ τὰ κατὰ Δοσικλέα καὶ Ῥοδάνην γράψαντος, καὶ τοῦ τὰ καθ' Ἰσημίον καὶ Ἰσημνίαν Εὐσταθίου, εἰ καὶ οὗτοι οἱ τελευταῖοι ἀνήκουσι ἀμφοτέρω τῷ δωδεκάτῳ αἰῶνι.

Παρὰ δὲ τῇ τῶν Ἑλλήνων ἢ Ἑλληνοσύρων σειρᾷ καὶ τῇ τῶν Ῥωμαίων, ὧν τὰ ἔργα περιορίζονται εἰς τοῦ Νικηεὺς Παρσένου ἐρωτικὰ πάθη, θεωρούμενα, ὡς ἤδη εἰρήται, μετὰφρασίν τῶν Μιλησιακῶν μῦθων, ἔτι δὲ εἰς τὸ Σατυρικὸν τῶν Πητρονίου, καὶ εἰς τὸν χρυσοῦ Ὀνον τοῦ Ἀπουλαίου (οὐδὲ συναριθμοῦμεν τὴν ἀλληγορίαν τοῦ Μαρτιανοῦ Καπέλλα), παρὰ τῇ σειρᾷ, λέγομεν, τούτων, ἡ Ἀνατολικὴ, ἤτοι Ἀραβικὴ, διατίλει ἀεὶποτε λίαν ἀφθονος, εἰσερχομένη τέλος κατὰ τὸν ὀγδοῦ αἰῶνα εἰς τὴν Ευρώπην διὰ τῆς Ἰσπανίας μετὰ τῶν μαύρων, καὶ κατὰ τὸν δωδέκατον διὰ τῆς Παλαιστίνης τῆς Συρίας (πάλιν τῆς Συρίας!) μετὰ τῶν σταυροφόρων.

Ἰστορήσαμεν τὸ ἀρχαῖον μυθιστορῆμα κατὰ τρόπον πλήρη, ἀλλ' ἢ δυνατόν, σύντομον, περιορίζομεν εἰς ἀπλήν ἀπαρίθμησιν, οὐδὲν ἔριστάμενοι ἐπὶ παντὸς ὅτι εἰπομεν ἂν ἐπὶ τῶν κυριωτέρων συγγραμμάτων, οἷόν ἐστι τὸ Θετικὸν βουκολικὸν ποίημα τοῦ Λόγγου, ὁ ἀνευρισκόμενος ὀλίγον ὕστερον ἐν τοῖς κατὰ Παῦλον καὶ Βιργιλίου τὸν Γαλάτου Βερναρδίνου Σαμπιέρρου, ὁ γοητευτικὸς μαργαρίτης Δίονος τοῦ Χρυσόστομου, ὁ Κυνηγὸς ἢ ἡ Εὐβοίς, τὸ Σατυρικόν, περιέχον σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν περίφημον κυρίαν τῆς Ἐφέσου, μῦθος ἀκράτους Μιλησιακῶν, ἀνευρισκόμενος (ῥητέον τοῦτο ἐμπροσθεν) ἐν Σινικῷ μύθῳ, ὡπερ ἡ Πυράμου καὶ Θίσθης ἱστορία ἀνευρισκαται ὡσαύτως ἐν τινι νεωτέρῳ μύθῳ Σινικῷ καὶ τελευταῖον ὁ Χρυσῶς Ὄνος, ὃ ἐνευρήθη ἐξ ἀκρίσει τῆς ψυχῆς ἱστορίᾳ, ἢ Θετικωτέρῳ ἀναμνηστικῶς τῶν τῆς ἀρχαιότητος, μετασκευασθεῖσα ὕστερον ὑπὸ Φουλγεντίου, ὃν ὑπερῆρεν ὁ Ἀπουλαῖος.
Μετ. Δ. Σ.

ΜΕΡΟΣ ΕΠΙΣΗΜΟΝ.

Πρωτ. 4921.
Ἐπιθ.
Διεκπ.
ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.
Τὸ Ἰπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

Δυνάμει τοῦ κάτωθι τοῦ παρόντος δημοσιευμένου Βασιλικοῦ Διατάγματος (1) ὑπὸ ἡμερημίαν πρώτη ἑνεστώτος μηνός, καὶ κατὰ τοὺς ἐν αὐτῷ ὅρους, προτίθεται βραβείον (ἀγωνίσμα) δραχμῶν πεντακοσίων (500) πρὸς σύνταξιν Ἑλληνικῆς Γραμματικῆς διὰ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα, ἐπὶ ταῖς βίβλασι, αἵτινες περὶ αὐτῆς ἐκανονίσθησαν ἐν τῷ κατὰ τὴν 23 Ἰουλίου ε. ε. ἐκδοθέντι Βασιλικῷ διατάγματι, ἐχούσαις δὲ ὡς ἐφεξῆς, «Γραμματικὴ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης διὰ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα ὀρίζεται ἡ τῆς ἀρχαίας καὶ μόνῃ, συνεσταγμένη ἢ ὅμως ἐπὶ τὸ ἀπλούστατον, καὶ περιέχουσα μόνους τοὺς « εἰς τὸ καθαρῶς γραφόμενον καὶ λαλούμενον ὕψος συνήθεις « τύπους, ἐκτὸς τῶν δοικῶν, τῶν Ἀτικῶν, τῶν εἰς μὴ καὶ « τῶν μῆψω ἐν χρῆσει ἀνωμάλων ὀνομάτων καὶ ῥημάτων πε- « ριέχουσα δὲ, ἐν ὑποσημειώσει μὲν, ὑπὸ τὴν σελίδα ἐκάστην « νόψεις τινὰς πρὸς τὸν διδάσκαλον περὶ τῆς μεταξὺ τοῦ ἀρ- « χαιοῦ καὶ νεωτέρου ἰδιώματος ἀντιπαραθέσεως· καθ' ἐκάστην « δὲ κλίσιν καὶ συζυγίαν, σειρᾶν φράσεων καταλλήλων πρὸς « ἀσκησιν, κατὰ τοὺς νεωτέρους ἐν Ευρώπῃ γραμματικούς, « καθὼς περὶ ἐτυμολογίας καὶ συντάξεως ὅτι χρησιμώτερον

(1) Σ. Σ. Τὸ μνημονεύμενον ὡδε Β. διατάγμα ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸν ἀριθ. 177 τῆς Ἑφημ. τῶν Φιλομάθων.

• πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, μετὰ παρα-
» θέσεως ὡσαύτως παραδειγμάτων.»

Προθεσμία δὲ, ἄχρι τῆς ὁποίας γίνονται δεκταὶ εἰς τὸ Ὑ-
πουργεῖον, κατὰ τὸ 5 ἄρθρον τοῦ πρώτου τῶν ἀνωτέρω συ-
μειωθέντων βασιλικῶν διαταγμάτων, αἱ εἰς τὸν διαγωνισμὸν
ὕποβληθῆσόμεναι γρῆμματικαί, ὀρίζεται ἡ πρώτη τοῦ μηνὸς
Μαΐου 1857 ἔτους.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 11 Σεπτεμβρίου, 1856

Ὁ Ὑπουργὸς
Χ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Διὰ τῶν ἀπὸ 2, 7, 8, 17, καὶ 27 Αὐγούστου ἐγγράφων
τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κλπ. ὑπουργείου

διωρίσθησαν μὲν δημοδιδάσκαλοι οἱ Κ. Κ.

Σαρᾶτης Στυλιανὸς εἰς Πάτρας ὡς ὑποδιδάσκαλος,
Σκαθίκης Ἀντώνιος, εἰς τὸ ἐν Ἐρμούπολει Β'. δημοτικὸν
σχολεῖον τῶν ἀρρένων, ὡς ὑποδιδάσκαλος,

Δαφνόπουλος Νικόλαος, εἰς τὸ ἐν Πυργέλλῃ τοῦ δήμου
Ἀργαυοῦ (σχολεῖον νεοσύστατον), καὶ
Ἀναστασίου Αἰκατερίνα εἰς Ἄνδρον.

Μετετέθησαν δὲ οἱ Κ. Κ.

Παππαθανασόπουλος Γ. ἐκ Μυλάοντος εἰς Νάσσωνα,
Σπ. Σπυρακόπουλος ἐκ Νάσσωνος εἰς Τρίπολιν ὡς ὑποδι-
δάσκαλος,

Δ. Φιλιδιάκος ἐκ Τριπόλεως εἰς Μυλάοντα,

Ι. Ὀλύμπιος, ἐκ τοῦ ἐν Ἐρμούπολει Β'. δημοτικῶν σχο-
λεῖου εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει νεοσύστατου Ὀρ-
φανοτροφείου,

Χρ. Ἰωαννίδης, ἐκ Κορώνης (Πεταλιδίου) εἰς Κολωνίδας (Κο-
ρώνην),

Ἡλ. Μιχαλοπετράκος, ἐκ Κολωνιδῶν εἰς Κορώνην,

Ἡλ. Κωνσταντόπουλος, ἐκ Βερσοβᾶς τοῦ δήμου Αἰγείρας,
εἰς Ἄνδραβίδα,

Ν. Βελισσαρόπουλος ἐξ Ἄνδραβίδας εἰς Βερσοβᾶν, καὶ
Σπύρου Ἐλένη ἐξ Ἄνδρου εἰς Ἀμοργὸν (σχολεῖον νεοσύ-
στατον).

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ Σεβαστοῦ ἡμῶν Βασιλέως ἐπικ-
νηγρήθη προχθὲς μετὰ πάσης ἐπισημότητος καὶ γηθοσύνης.
Ἡ Α. Μ. ἡ Σεπτὴ ἡμῶν Βασιλισσα παρευρέθη μετὰ πάντων
τῶν αὐλικῶν λειτουργῶν ἐν τῷ ναῷ τῆς ἁγίας Εἰρήνης κατὰ
τὴν ὥραν τῆς δοξολογίας. Παρευρέθησαν δὲ πάντες οἱ ἐν τέ-
λει καὶ οἱ τῶν ξένων δυνάμειον ἀντιπρόσωποι. Τὸ ἑσπέρας
ἦσαν προσκεκλημένοι πάντες οἱ ὑπουργοὶ εἰς τὸν Βασιλικὸν
δαίτηνον ἐν τῷ τοῦ Ἀνακτορικῶν κήπου Μουσικῶν.

— Τὴν προχθεσινὴν Τετάρτην ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς ἐκκλη-
σίης τῆς Ἑλλάδος ἐποίησατο ἐναρξὴν τῶν κατὰ τὸ ἀρξάμενον
ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τούτου ἐκκλησιαστικῶν ἔτος συνε-
δριάσεων αὐτῆς· εἰς τὴν πρώτην ταύτην κινήσιμον συνεδριάσιν
παρευρέθη καὶ ὁ Κ. ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπουργός.

— Τὸ περὶ Ἱερτικῶν σχολείων νομοσχέδιον ἐγένετο δε-
κτὸν καὶ παρὰ τῆς Σεβ. Γερουσίας κατὰ τὴν προχθεσινὴν συνε-
δριάσιν αὐτῆς.

— Τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν, 23 π. μ., λήγουσιν αἱ ἐξετά-
σεις τῶν διδασκαλιστῶν. Θέλουσι δὲ συνέλθει ἐν τῇ αἰθούσῃ
τοῦ Β. Διδασκαλείου περὶ τὴν 10 π. μ. ὥραν πάντες οἱ ἐξε-
τασθέντες, ὁ Κ. Διευθυντὴς καὶ οἱ καθηγηταὶ καὶ διδασκαλοὶ τοῦ
καταστήματος τούτου. Ὁ Κ. ὑπουργός τῆς Παιδείας θέλει ἐγ-
χειρίσει τοῖς ἀριστεύσασιν τῶν ἐξετασθέντων ἀνάλογα βραβεῖα
τῆς ἐπιμελείας καὶ χρησιμοθηρίας αὐτῶν, καὶ τὰ διδασκαλικά
πτυχία ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν περαιοτέρων τὰς σπουδὰς αὐτῶν.
Ἡ εἰς τὸ Διδασκαλείον εἴσοδος κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην ἐπιτρέπεται πᾶσι
τοῖς φιλομούσοις.

— Πολλὰ διατριβαὶ ἐπιστέλλονται ἡμῖν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν
πρὸς δημοσίευσιν, ἀφορῶσαι τὰ εὐχρεστα ἀποτελέσματα τῶν
ἐξετάσεων τῶν διαφόρων τοῦ κράτους διδασκαστῶν τῆς τε μέ-
σης καὶ τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, καὶ τὸν ζῆλον καὶ τὴν

ἐπιμελείαν τῶν διδασκόντων· ἀν πᾶσι ταύτας δημοσιεύσωμεν
χρειαζόμενοι τοῦλάχιστον 50 ὄλα φύλλα τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν,
δηλ. ὅσα ἐκίδονται εἰς διάστημα πλείον σχεδὸν τοῦ ἔτους·
ὅθεν ἀντὶ τούτων θέλομεν δημοσιεύσαι μετ' ὀλίγον τὴν παρα-
σκευαζομένην γενικὴν περὶ τούτων ἐπίσημον ἔκθεσιν, εἰς ἣν
συμπεριληφθήσονται ἐν πίνακι πανθ' ὅσα ἀφορῶσι τὰς εἰρημέ-
νας ἐξετάσεις καθ' ἕκαστον σχολεῖον τῆς τε μέσης καὶ τῆς
δημ. ἐκπαιδεύσεως.

— Ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ περὶ πληρωμῆς τοῦ μισθοῦ τῶν
δημοδιδασκάλων ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου ἐτετραπλασιάσθη
ὁ ἀριθμὸς τῶν προσερχομένων εἰς τὸ διδασκαλεῖον μαθητῶν.
Πολλοὶ δὲ παρητημένοι καὶ ἄλλοι ἀπεριορίστου ἀπουσίας ἄδειαν
ἔχοντες ἐπικλήθον ζητούντες νὰ διορισθῶσι.

— Τὸ ὄριζον τὰς ὥρας τῆς ἰδιωτικῆς διδασκαλίας τῶν
δημοσίων διδασκάλων διάταγμα δυσηρέστησε φαίνεται ὀλίγους
τινας καὶ διὰ τοῦτο ἤρξαντο φωνασκοῦντες. Ἐπρεπε νὰ συλ-
λογοισθῶσι πρότερον οὗτοι, ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ περιορι-
σθῇ καὶ ἡ ἐσχάτη αὐτῆς κατάχρησις. Οἱ φρόνιμοὶ τῶν καθη-
τῶν καὶ διδασκάλων ἀντὶ ν' ἀρθρογραφῶσιν ἀγῆως ἐζήτησαν
ἤδη τὴν ἀπαιτουμένην ἄδειαν παρὰ τοῦ ὑπουργείου, ἵνα διδά-
σκωσι καὶ ἰδιωτικῶς ὅσας ὥρας ἐπιτρέπει τὸ μνημονευθὲν διά-
ταγμα. Περὶ τῶν ἄλλων λαμβάνεται ἤδη φροντίς, ἵνα ἀ-
παλλαγῶσιν ἐκ τῆς τύρβης καὶ τῶν περισπασμῶν καὶ τῶν
δαπανῶν τῶν δύο μεγαλοπόλεων, Σ καὶ Α. καὶ τῆς παρουσίας
αὐτῶν ἀγωνίας.

— Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἤρξατο ἡ ἔκδοσις ἐφημερίδος πολι-
τικῆς ὑπὸ τοῦ Κ. Ξένη ὀνομάσθη αὕτη Βυζαντις καὶ ἐκδίδεται
δὲ τῆς ἐβδομάδος· γράφεται δὲ μετὰ πολλῆς κρίσεως καὶ με-
τριοπαθείας, καὶ ταῦτα δεόντως ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου
ἐξετιμῆθησαν.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ.

Μετὰ μικρὰν διχοπῆν ἔχαιρέτησεν ἐκ νέου τῶν Ἀσκληπια-
δῶν τὸν σύλλογον ἡ ἔκδοσις τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἱατρικοῦ περιοδι-
κοῦ συγγράμματος συντασσομένου ἤδη ὑπὸ τοῦ πρώην αὐτοῦ
συντάκτου Κ. Γ. Πρινάρη καὶ ἐπὶ ἑτέρων διαπρεπῶν ἐπιστη-
μόνων ἀνδρῶν, τῶν Κ. Κ. Δ. Αἰγινίτου, Α. Ἀναγνωστάκη, Θ.
Ἀφεντούλη, Σπ. Κρίνου, Εὐστρ. Εὐδὴ, Σ. Κ. Οἰκονόμου καὶ
Δ. Ὀρφανίδου. Κατελέξαμεν τῶν συντακτῶν τὰ ὀνόματα ὡς
τὰς μάλιστα ἀξιοχρεοῦς ἐγγυήσεις περὶ τῆς ἐπιστημονικῆς
ἀξίας τῶν δημοσιευομένων ἀρθρῶν καὶ τῆς καθόλου σπουδαιό-
τητος τοῦ περιοδικοῦ τούτου. Οἱ συντάκται δὲ αὐτοῦ προσέκηρυ-
ξαν ὅτι δέχονται εἰς δημοσίευσιν καὶ ἄλλας διατριβὰς εὐθυ-
βόλους πρὸς τὸ συγγράμματὸς τὸν σκοπὸν· ὥστε θέλει πε-
ριέχει αὐτὸ καὶ ἄλλων ἱατρῶν τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἐν τῇ
πεῖρᾳ αὐτῶν ἀπαντωμένας σπουδαιότητας· καθίσταται οὕτως
ἀναγκαῖον πᾶσι τοῖς Ἑλλησιν ἱατροῖς καὶ μάλιστα τοῖς σπου-
δασταῖς τῆς Θεῆς τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐπιστήμης· ἐν αὐτῷ γὰρ θέ-
λουσιν εὐρίσκειν ὅ,τι ἄξιον λόγου ἀναφαίνεται ἐν τῷ ἱατρικῷ
κόσμῳ, διότι παρεκτός τῶν ἰδίων διατριβῶν οἱ συντάκται δημο-
σιεύουσι καὶ ὅ,τι ἀν εὐρίσκωσι λόγου ἄξιον ἐν ταῖς σπουδαιότε-
ραις τῆς σοφῆς Εὐρώπης ἱατρικαῖς ἐφημερίσιν.

Ἡ ἐτήσια συνδρομὴ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὀρίσθη εἰς δραχ. 15.
καταγράφονται δὲ οἱ συνδρομηταὶ ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ φαρμα-
κοποιῷ Κ. Στ. Κρίνω, ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ἐπιστάταις
τῶν ταχυδρομείων καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς
προξένοις.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐνεκα τῆς μακρᾶς ἡμῶν νόσου καὶ τῆς ἐπιβληθείσης ἡμῖν
πρὸς τῶν ἱατρῶν ἀποχρῆς ἀπὸ πάσης σπουδαίας ἐργασίας, δὲν
ἠδυνήθημεν νὰ δημοσιεύσωμεν ἐγκαίρως τὸ τρίτον φυλλάδιον
τοῦ λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιολογίας· διακειμένοι δὲ νῦν
ὁπωσοῦν βέλτιον ἠρξάμεθα ἐπιμελῶς τῆς ἐκδόσεως τούτου,
δημοσιευθησομένου τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον. Τὰ ἐξῆς δὲ φυλ-
λάδια ἔσονται ἐκδοδόμενα συντομώτερον, ἤτοι κατὰ πᾶσαν πε-
ρίπου διμηνίαν. Ἦρξατο δὲ ἤδη καὶ ἡ τῶν εἰκόνων λιθογράφη-
σις, ὥστε σὺν τῷ τελευταίῳ τοῦ ὄλου βιβλίου φυλλαδίῳ διανε-
μηθήσονται ἀμέσως καὶ αἱ εἰκόνες ἀνευ περαιτέρω ἀναβολῆς.

Δ. ΠΑΝΤΑΖΗΣ.